

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 264.562 van 20 oktober 2025
in de zaak A. 242.083/VII-42.544**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hind Riad
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 juni 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 306.038 van 3 mei 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.017 van 16 september 2024.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006

‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ (hierna: cassatieprocedurebesluit).

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2025.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hind Riad, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 11 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

3.2. Verzoeker dient tegen deze beslissing op 22 juni 2023 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.3. Met arrest nr. 306.038 van 3 mei 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 39/2, § 1, en 48/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 4 van Richtlijn 2011/95 van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn noch zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling moet opvullen, terwijl hij heeft opgeworpen dat de commissaris-generaal onvoldoende met hem heeft samengewerkt om zijn asielrelaas te kunnen staven en geen objectief onderzoek heeft gevoerd naar zijn asielrelaas. Zodoende vormt dit volgens verzoeker een schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties.

Meer in het bijzonder stelt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor voor de commissaris-generaal op alle vragen heeft geantwoord en zoveel mogelijk

heeft meegewerkt teneinde zijn relaas te staven. In het kader van zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verzoeker meer informatie te hebben gezocht en gevonden en dit te hebben toegevoegd aan zijn dossier. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal geen enkel objectief onderzoek heeft gevoerd naar zijn asielrelaas, en meer bepaald over de crimineel H.F. of het bestaan van criminele bendes in de regio van herkomst, niettegenstaande hij in tegenstelling tot verzoeker toegang heeft tot de desbetreffende landeninformatie. Bovendien werd verzoeker tijdens zijn gehoor niet geconfronteerd met de beoordeling van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen te beperkt en summier zouden zijn geweest. Daar waar het bestreden arrest stelt dat het niet “de taak is van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen” en verder oordeelt dat de asielinstanties niet zouden moeten aangeven welke informatie verzoeker zou moeten geven, meent verzoeker dat dit ingaat tegen de samenwerkingsplicht. Verzoeker verwijst daarbij naar het arrest van 22 november 2012 in de zaak C-277/11, *M.M.*, van het Hof van Justitie (hierna: arrest *M.M.*). Indien de verstrekte informatie niet volledig, actueel of relevant is, moeten de instanties die verantwoordelijk zijn voor de aanvraag actief met de aanvrager samenwerken om alle bewijzen te verzamelen die de aanvraag kunnen ondersteunen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de verwerende partij een verkeerde lezing geeft aan het arrest *M.M.*, van het Hof van Justitie en de samenwerkingsplicht, nu uit dit arrest blijkt dat het aan de asielinstanties toekomt om actief met de aanvrager samen te werken om alle bewijzen te verzamelen die de aanvraag kunnen ondersteunen. Te dezen blijkt volgens verzoeker dat de commissaris-generaal geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de door hem aangehaalde feiten. Verzoeker meent dat de asielinstanties weigeren hem bescherming toe te kennen omdat hij “meer moest weten”, zonder dat ze evenwel aangeven wat hij diende te weten. Wat de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM betreft, voert verzoeker aan dat deze voortvloeit “uit de uitvoering van het bestreden arrest”. Aangezien hem geen bescherming wordt toegekend terwijl hij van oordeel is dat hij bescherming dient

te krijgen, meent verzoeker dat dit zou neerkomen op een schending van de voormelde artikelen. Wat de aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet betreft, stelt verzoeker dat deze bepaling samen dient te worden gelezen met de aangevoerde schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Nu het bestreden arrest deze bepaling schendt, volgt hier volgens hem tevens een schending uit van artikel 149 van de Grondwet aangezien de motivering van het arrest steunt op een gebrekkige motivering volgend uit de schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Beoordeling

6. In zoverre verzoeker de schending van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet aanvoert, verduidelijkt hij niet op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht. Hoe dan ook behoort het tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te oordelen of al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen zoals voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad van State vermag als cassatierechter deze feitelijke beoordeling niet over te doen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dan ook soverein aan de hand van het dossier van de zaak of bijkomende onderzoeksmaatregelen door de commissaris-generaal noodzakelijk zijn.

In zoverre dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 EVRM, laat hij na uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. In zijn memorie van wederantwoord verduidelijkt verzoeker op welke wijze hij de voorgaande bepalingen geschonden acht. Hij kan dit evenwel niet voor het eerst op ontvankelijke wijze in zijn memorie van wederantwoord doen, daar niets hem belette dit reeds in zijn aanvankelijk verzoekschrift uiteen te zetten.

Het eerste middel is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

7. De in artikel 48/6, § 1, tweede zin, van de vreemdelingenwet bedoelde samenwerkingsplicht, dat de omzetting vormt van artikel 4 van richtlijn 2011/95, staat er niet aan in de weg dat de bewijslast in de eerste plaats op de verzoeker om internationale bescherming rust die zelf alle essentiële elementen voor de beoordeling van zijn verzoek dient aan te brengen.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat volgens de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie de samenwerkingsplicht inhoudt dat de betrokken lidstaat actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn. Te dezen is er geen sprake van elementen die niet volledig, actueel of relevant zijn, maar van een ongeloofwaardig geacht asielrelaas. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er in het bestreden arrest op dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de asielinstanties niet van de opdracht ontslaan de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen, doch dat het moet gaan om die elementen die een nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt daarbij dat artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staat met schriftelijke of andere bewijzen, deze geen bevestiging behoeven indien aan een aantal voorwaarden, waaronder de algemene geloofwaardigheid, is voldaan. Uit het bestreden arrest blijkt dat dit geenszins het geval is. Te dezen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest, in navolging van de commissaris-generaal, vooreerst vast dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht en er niet zou kunnen naar terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Omtrent de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor rekrutering door de taliban levert verzoeker in zijn cassatiemiddel geen enkele kritiek. Wat zijn beweerde vrees voor H.F. betreft, stelt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen vast dat de commissaris-generaal deze niet geloofwaardig acht nu verzoeker daarvan geen melding maakte toen hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende en hij niet verder komt dan onaannemelijke, vage en bijzonder summiere verklaringen, en dat verzoeker, door het louter herhalen van zijn vluchtrelaas, nalaat de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt dat het administratief dossier geen enkele informatie bevat over commandant H.F., oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de commissaris-generaal de verklaringen van verzoeker in ogenschouw heeft genomen en op goede gronden heeft vastgesteld dat deze verklaringen niet overtuigen om zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Dat verzoeker slechts zeer beperkte en summiere verklaringen kan afleggen over H.F., terwijl deze persoon een wezenlijke rol speelt in zijn vluchtverhaal, doet volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit vluchtverhaal. De Raad wijst erop dat uit de lezing van het gehoorverslag duidelijk blijkt dat aan verzoeker verschillende vragen werd gesteld over H.F. om naar zijn kennis over deze persoon te peilen, maar dat uit zijn antwoorden blijkt dat hij slechts een zeer beperkte kennis heeft over deze persoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat van verzoeker, die beweert Afghanistan ontvlucht te zijn onder meer omwille van deze persoon, redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij verder komt dan de vage en bijzonder summiere verklaringen die hij omtrent deze persoon aflegde. Nu verzoeker blijkens het gehoorverslag wel degelijk de kans heeft gehad om te antwoorden op vragen die erop gericht zijn verzoekers kennis over de persoon H.F. na te gaan, ziet de Raad niet in waarom de commissaris-generaal verzoeker er tijdens het gehoor op zou moeten wijzen dat hij meer informatie zou moeten kunnen geven of welke informatie hij zou moeten geven. De Raad benadrukt dat verzoeker er met zijn verder betoog ook volledig aan voorbijgaat dat de commissaris-generaal geenszins het bestaan van H.F. betwist, maar wel de voorgehouden problemen die verzoeker met deze persoon zou gekend hebben. Zijn verwijzing naar *facebookposts* waaruit zou moeten blijken dat H.F. een beruchte commandant is in de streek en andere publieke informatie waaruit blijkt dat deze persoon vermoed wordt achter een

ontvoering te zitten van een Spaanse hulpverlener met het oogmerk losgeld te bekomen, acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve niet dienstig om de vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake de door verzoeker voorgehouden problemen met H.F. te ontkrachten. De Raad is van oordeel dat hetzelfde geldt voor verzoekers verwijzing naar algemene informatie waaruit het bestaan blijkt van criminele bendes die burgers ontvoeren voor losgeld in de regio Kunduz. De Raad voegt er dienaangaande aan toe dat het louter verwijzen naar algemene informatie geenszins afdoende is om het vluchtrelaas van verzoeker aannemelijk te bevinden. Hij benadrukt dat in de aanvankelijk bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd waarom verzoekers verklaringen over zijn vrees voor H.F. niet geloofwaardig zijn. Nu zijn verklaringen dienaangaande ongeloofwaardig zijn en uit de door hem bijgebrachte algemene informatie evenmin kan blijken dat voor elke financieel welstellende Afghaan een gegronde vrees voor vervolging moet aangenomen worden, kan zijn betoog dat hij onder de definitie van een sociale groep valt geenszins overtuigen. Daarmee voldoet het bestreden arrest aan de jurisdictionele motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt in het bestreden arrest voorts dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn beroepschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker er klaarblijkelijk aan voorbijgaat dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verduidelijkt dat de samenwerkingsplicht, vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van de voormelde richtlijn immers pas volgt nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. Hij herhaalt dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en dat het evenmin zijn taak is om zelf de lacunes in de bewijsvoering

van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat verzoeker in het licht van het voorgaande geenszins kan overtuigen als zou de commissaris-generaal hem erop hebben moeten wijzen dat hij bijkomende informatie diende voor te leggen over H.F.. Daarenboven merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker ook geenszins aantoont welke relevante informatie hij nog had kunnen bijbrengen ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas, nu hij zich slechts beperkt tot een verwijzing naar algemene informatie die evenwel niet dienstig is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met H.F. om te buigen. Nu hij zijn voorgehouden problemen met H.F. niet aannemelijk maakt en aldus geen geloof kan gehecht worden aan zijn verklaringen dat hij in het vizier werd genomen omdat hij geacht werd een rijke familie te hebben, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hij met een loutere verwijzing naar de door hem aangehaalde algemene informatie, evenmin kan overtuigen dat hij bij een terugkeer dreigt het slachtoffer te worden van ontvoering voor losgeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat uit de door verzoeker bijgebrachte algemene informatie immers geenszins kan blijken dat voor elke financieel welstellende Afghaan een gegronde vrees voor vervolging moet aangenomen worden en dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat, gelet op de voorgaande vaststellingen, verzoeker evenmin kan overtuigen dat een nietigverklaring van de bestreden beslissing zich opdringt opdat er door de commissaris-generaal meer informatie kan worden bijgebracht over commandant H.F. Door aldus te oordelen schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en geeft hij geen uitlegging aan de erin vervatte

samenwerkingsplicht die strijdig zou zijn met de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie.

8. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/1, § 4, van de vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 10 van Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming’ (hierna: richtlijn 2013/32), van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest stelt dat hij geen verhoogd risico loopt op vervolging omwille van zijn verwestering, terwijl hij aanvoerde dat uit heel wat bewijselementen blijkt dat hij wel een verhoogd risico loopt gelet op zijn activiteiten op het internet. Verzoeker stelt in zijn beroepsverzoekschrift en aanvullende nota een uitgebreid aantal elementen te hebben aangehaald om te bewijzen dat hij verwesterd is en zodoende een verhoogd risico loopt op vervolging door de taliban ingeval van terugkeer naar Afghanistan, in het bijzonder omwille van zijn deelname aan een filmproject als acteur, het feit dat deze film te zien is op *Youtube* en dat een uitgebreid artikel daarover in het MO magazine online beschikbaar is. In het bestreden arrest stelt de Raad echter dat uit de “aanwezigheid van de documentaire op het internet, waarin de naam van verzoeker niet volledig wordt vermeld, noch uit de vertoningen in België, Spanje en Amerika, zou blijken dat de taliban kunnen achterhalen dat verzoekende partij aan deze documentaire heeft deelgenomen. Hetzelfde geldt voor wat betreft het artikel in MO magazine

dat eveneens via internet te raadplegen is.” Verderop in het bestreden arrest, stelt de Raad verder dat verzoeker niet aantoont dat het “onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van [...] sociale media uit te wissen of de volledige accounts te verwijderen.” Verzoeker is van oordeel dat deze motivering feitelijk onjuist is en een schending vormt van de in het middel opgesomde artikelen. Waar het bestreden arrest stelt dat hij niet zou aantonen dat de taliban deze informatie zouden kunnen achterhalen, meent verzoeker dat ook hier sprake is van een onjuiste motivering en dat de Raad niet antwoordt op de door hem aangehaalde informatiebronnen waaruit blijkt dat de taliban aanwezig zijn op sociale netwerken en dat zij wel degelijk de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Door een absoluut bewijs te eisen en niet te antwoorden op de door verzoeker bijgebrachte informatie miskent het bestreden arrest volgens hem de motiveringsplicht evenals de artikelen 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

In een tweede middelonderdeel wijst verzoeker er, ten eerste, op dat hij in zijn beroepschrift aanvoerde dat hij een verhoogd risico op vervolging loopt omdat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban als verwesterd zal worden beschouwd. Hij verwees dienaangaande naar diverse rapporten (onder meer naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 2018, het OSAR rapport van maart 2021 en de EASO Country van november 2021) en vermeldde dat geweld tegen Afghanen die uit het Westen terugkeren voorzienbaar en frequent is. Uit objectieve en betrouwbare landeninformatie blijkt volgens verzoeker duidelijk dat verwesterde personen in Afghanistan een risicoprofiel hebben en als gevolg daarvan vervolging riskeren. Niet alleen meent verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft geantwoord op dit argument, bovendien heeft hij zich uitsluitend gebaseerd op de door hem bekritiseerde bronnen, met name rapporten van het EUAA en de COI Focus, om tot zijn oordeel te komen, zonder de bronnen aangehaald door verzoeker te onderzoeken. Ten tweede meent verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft geantwoord op de door hem ontwikkelde kritiek op de door de commissaris-generaal gebruikte landeninformatie, die volgens hem op cruciale punten onvolledig, irrelevant is

wegens niet van toepassing op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo wees verzoeker erop dat de commissaris-generaal de individuele elementen van zijn gepercipieerde verwestering niet heeft onderzocht, op het feit dat de commissaris-generaal zich baseert op gedateerde bronnen om te stellen dat terugkeerders geen problemen zouden ondervinden met de taliban, op een rapport van Nansen, waarin kritiek wordt geuit op de door de commissaris-generaal en in navolging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebruikte bronnen. In het bestreden arrest wordt volgens verzoeker nergens ingegaan op zijn concrete kritiek op de onvolledigheid en irrelevantie van de bronnen gebruikt door de commissaris-generaal. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening zou hebben gehouden met zijn kritieken op het bronnengebruik en indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening had gehouden met de richtlijnen van het UNHCR die een hogere waarde hebben dan de EUAA rapporten, was de kans volgens verzoeker reëel dat hij tot een andere conclusie zou zijn gekomen over de mogelijkheden van een terugkeer naar Afghanistan in het licht van de beperkte informatie die momenteel beschikbaar is. Verzoeker stelt vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar “objectieve landeninformatie” waarop hij zijn analyse baseert, maar uitsluitend de door verzoeker bekritiseerde bronnen gebruikt zonder aan die kritieken te beantwoorden.

10. In de memorie van wederantwoord repliceert verzoeker, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaf dat zijn deelname aan de documentaire en het artikel gepubliceerd in MO magazine, wel degelijk neerkomt op kritiek op het talibanregime, maar dat dit onvoldoende en op een gebrekkige wijze door de Raad werd onderzocht. In de mate dat het bestreden arrest er zich toe beperkt te stellen dat de documentaire en het artikel niet kritisch zouden zijn, steunt dit volgens verzoeker op een foutieve en gebrekkige motivering. Verzoeker wijst erop dat zowel in de documentaire als in het gepubliceerd artikel meermaals met verwijzing naar het talibanregime wordt vermeld dat de dood hen bij een terugkeer naar Afghanistan opwacht. Dit vormt volgens verzoeker duidelijk een kritisch bericht

ten aanzien van de taliban met vermelding van zijn naam en een duidelijke foto van hem. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze elementen zou hebben onderzocht, zou hij volgens verzoeker hebben vastgesteld dat zowel in de documentaire als in het artikel kritiek wordt geuit op het talibanregime. Verzoeker besluit dat het bestreden arrest bijgevolg steunt op een gebrekkige motivering aangezien uit de door hem aangehaalde bewijselementen en objectieve informatiebronnen net blijkt dat hij zich kritisch heeft uitgelaten tegenover de taliban op het internet en hij zodoende bescherming nodig heeft.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, stelt verzoeker zijn concrete situatie te hebben getoetst aan de algemeen beschikbare landeninformatie om tot de vaststelling te komen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn verwestering of gepercipieerde verwestering, terwijl de analyse die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gemaakt echter geen rekening houdt met de door hem aangebrachte landeninformatie en de kritiek die hij heeft geuit op de door de commissaris-generaal aangebrachte landeninformatie. Verzoeker is van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op de aangehaalde concrete kritieken en op de onvolledigheid en irrelevantie van de informatie bijgebracht door de verwerende partij. Er wordt niet gemotiveerd waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de mening zou zijn toegedaan dat de asielinstanties van de richtlijnen van de UNHCR zouden mogen afwijken zonder dit te motiveren. Anders dan hetgeen de verwerende partij tenslotte stelt, kan volgens verzoeker uit de motivering van het bestreden arrest geenszins worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar duidelijk recente bijgebrachte informatie zou laten primeren op de oudere door verzoeker aangehaalde informatie. Er is volgens verzoeker geen sprake van een “impliciete motivering” en bijgevolg is volgens verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden.

Beoordeling

11. Luidens artikel 3, § 2, 9°, van het cassatieprocedurebesluit moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de cassatiemiddelen bevatten”. Onder “cassatiemiddel” moet een voldoende duidelijke omschrijving van de door het bestreden arrest geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel worden begrepen. Onder “uiteenzetting” van het cassatiemiddel moet worden begrepen de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden uitspraak worden miskend.

De verzoekende partij maakt in de uiteenzetting van het middel niet duidelijk hoe het bestreden arrest artikel 57/1, § 4, van de vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest en artikel 10 van richtlijn 2013/32 schendt. In zoverre de schending wordt aangevoerd van deze bepalingen, is het middel onontvankelijk.

Eerste middelonderdeel

12. Wat de aangevoerde elementen ter staving van zijn beweerde (gepercipieerde) verwestering betreft, blijkt uit het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de punten 2.5.6.11.1 tot en met 2.5.6.11.3 uitvoerig ingaat op de door verzoeker aangevoerde elementen. Anders dan hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt uit de voorgaande motieven en meer bepaald uit de zinsnede “[h]oewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media”, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening heeft gehouden met en antwoordt op de door verzoeker aangebrachte elementen en informatiebronnen, maar er tevens op wijst dat het hier ging om Afghanen die kritische berichten ten aanzien van de taliban hadden gepost, wat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het geval is bij verzoeker. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat uit de documentaire of het artikel geenszins blijkt dat verzoeker zich hierin kritisch uitlaat ten aanzien van de taliban. Hiermee voldoet het arrest aan de jurisdictionele motiveringsplicht.

13. In de mate dat verzoeker de feitelijke juistheid van de motivering van het bestreden arrest betwist, dient te worden opgemerkt dat de juistheid van de gegeven motieven geen verband houdt met de jurisdictionele motiveringsplicht. In de mate dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord van mening is dat hij wel degelijk kritiek uit op het talibanregime, nodigt hij de Raad van State uit om de feitelijke beoordeling over te doen, terwijl deze beoordeling uitsluitend aan de feitenrechter toekomt.

14. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker meent, eist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins “een absoluut bewijs”, doch oordeelt hij dat “uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan”, nu “uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt bijkomend op dat bovendien uit de landeninformatie niet blijkt “dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen”, doch dat de nood aan internationale bescherming op deze grond “individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt”, hetgeen verzoeker, *in casu* naar het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet doet. Verzoeker toont geen schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

15. Volgens verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet geantwoord op zijn argument dat hij een verhoogd risico loopt omwille van zijn gepercipieerde verwestering noch op zijn kritiek op de gebruikte bronnen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en dient aan te geven om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

In het bestreden arrest wordt verwezen naar de door verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorgelegde stukken en op het feit dat de commissaris-generaal per aanvullende nota van 27 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt in punt 2.5.5. van het bestreden arrest vooreerst in het algemeen op verzoekers kritiek over het voorgehouden gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan en de onvolledigheid van de bronnen. Hij stelt dienaangaande weliswaar vast dat in vergelijking met de periode voor de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, “heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is”, doch hij nuanceert dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de door de commissaris-generaal bij aanvullende nota gevoegde actualisatie en aanvulling van de beschikbare objectieve landeninformatie, en benadrukt dat het gaat om informatie afkomstig van experts, analisten en (internationale) instellingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel “dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming,

zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren”. Betreffende de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangevoerde vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er voorts op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat “het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan”. Hij wijst er voorts op dat uit de voorliggende informatie blijkt “dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen” en dat “niet [blijkt] dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen”. Op grond van de beschikbare informatie besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “[h]et bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt” en is hij van oordeel dat de algemene en theoretische opmerkingen en verwijzingen naar landeninformatie in het verzoekschrift hierover niet anders doen denken. Anders dan hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt uit het voorgaande dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich voor zijn beoordeling betreffende verzoekers vrees voor (gepercipieerde) verwestering wel degelijk heeft gebaseerd op de landeninformatie die door beide partijen werd bijgebracht en rekening heeft gehouden met verzoekers algemene en theoretische opmerkingen evenals met de verwijzingen naar landeninformatie in zijn verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenwel van oordeel dat deze geen afbreuk doen aan de noodzaak van een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek waarbij verzoeker zijn vrees voor verwestering of om als dusdanig te worden gepercipieerd *in concreto* aannemelijk dient te maken. Wat de door verzoeker in zijn verzoekschrift ontwikkelde argumenten omtrent zijn beweerde verwestering

betreft, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet concreet aantoont dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, en dat hij evenmin concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er daarbij onder meer op dat uit de landeninformatie niet blijkt dat het gebruikmaken van sociale media en het hebben van profielen op sociale media zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt en dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas en problemen, door verzoeker geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Dit volstaat in het licht van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Uit het bestreden arrest blijkt ook dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet uitsluitend gebaseerd heeft op de door verzoeker bekritiseerde bronnen om tot zijn oordeel te komen en dat rekening werd gehouden met andere bronnen dan die van EUAA. In het bestreden arrest verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meermaals naar de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, waaronder ook deze die door verzoeker werd bijgebracht. Ook citeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in randnummer 2.5.6.9. de commissaris-generaal, die op zijn beurt verwijst naar diverse rapporten,

en stelt hij vast dat verzoeker deze motieven ongemoeid laat en ze steun vinden in het administratief dossier. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers kritiek op de gebruikte bronnen, blijkt genoegzaam uit het bestreden arrest, waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer aangeeft er zich bewust van te zijn dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, en opmerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt echter vast dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, dat bovendien verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land zijn blijven opvolgen en zij rapporteren over gebeurtenissen en incidenten en dat de verbeterde veiligheidssituatie verder als gevolg heeft dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op gronde van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, "temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 27 maart 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld". Verder wordt nogmaals benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gehouden is om op alle argumenten van verzoeker in te gaan.

Verzoeker slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet of onvoldoende rekening houdt met de door hem, in de loop van de procedure, aangereikte argumentatie en informatie. Zulks kan niet afgeleid worden uit het bestreden arrest.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. De beoordeling of de bijgebrachte bronnen voldoende objectief en betrouwbaar zijn om de huidige situatie in Afghanistan te beoordelen komt dan ook uitsluitend aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter toe. Uit niets blijkt dat standpunten uit richtlijnen van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk verwijst naar de door de partijen bijgebrachte recente landeninformatie en de inhoud ervan, geeft hij impliciet maar duidelijk aan waarom hij daaraan de voorkeur geeft. Er is geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

16. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

17. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

In een eerste middelonderdeel stelt verzoeker vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ingaat op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Hij wijst erop dat hij verwees naar arrest nr. 8319/07 van 28 juni 2011 inzake *Sufi en Elmi* van het EHRM (hierna: arrest *Sufi en Elmi*). Volgens het bestreden arrest kan een precare socio-economische en humanitaire situatie die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling slechts aanleiding geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet en dat niet blijkt dat

de taliban maatregelen zouden hebben genomen om de humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren. Hierdoor voegt het bestreden arrest volgens verzoeker een voorwaarde toe aan het eerder aangehaalde criterium. Door te stellen dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, wordt volgens verzoeker namelijk vereist dat het doel van het handelen of nalaten van de taliban erin bestaat de humanitaire situatie te doen verslechteren, vooraleer er aanleiding kan zijn tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl dit in strijd is met de redenering van het EHRM in het arrest *Sufi en Elmi*, waaruit niet blijkt dat de humanitaire situatie in Somalië volledig of overwegend het gevolg was van handelen of nalaten van de betrokken partijen met als doel de humanitaire situatie te doen verslechteren. Verzoeker betoogt dat zowel de gedragingen van de taliban die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers treffen (zoals het niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale hulp), als de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen in rekening moeten worden gebracht om te beoordelen of de precaire humanitaire situatie “overwegend (*‘predominantly’*) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden.”. Door het relevante criterium op een foute wijze toe te passen om na te gaan of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en bijgevolg essentiële elementen buiten beschouwing te laten bij de toepassing van dit criterium en door geen antwoord te bieden op de analyse en toepassing van het *Sufi en Elmi*-arrest, faalt de motivering in het bestreden arrest volgens verzoeker naar recht, daar het geen steun vindt in de rechtspraak van het EHRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volgens verzoeker in het bestreden arrest geen enkel antwoord hierop geformuleerd en schendt de motiveringsplicht zoals gegarandeerd door artikel 149 van de Grondwet. Verzoeker meent in die zin dan ook een verdedigbare grief in de zin van artikel 3 van het EVRM te hebben, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM *juncto* 13 van het EVRM.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat hij niet zou aantonen terecht te komen in een situatie van extreme armoede omdat hij niet zou hebben aangetoond

dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker stelt vast dat het bestreden arrest geen motivering bevat omtrent het gegeven dat de familie van verzoeker zich heden al in een financieel zeer slechte situatie bevindt en verzoeker bijgevolg heeft aangetoond dat hij niet kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan die hem ten laste zou nemen. Hoe dan ook kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de elementen in het dossier niet tot deze gevolgtrekking komen en schendt het bestreden arrest zodoende de motiveringsplicht *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

18. In de memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een foutieve toepassing maakt van artikel 48/4, § 2, b, van de vreemdelingenwet door te eisen dat er voor de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan sprake zou zijn van een opzettelijk handelen of nalaten en beantwoordt hij zodoende in geen geval de door verzoeker geuite kritieken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst in het bestreden arrest naar de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi*, maar houdt volgens verzoeker geen rekening met de informatie die hij aanhaalde waaruit blijkt dat het talibanregime het (praktisch) onmogelijk heeft gemaakt voor NGO's om humanitaire hulp aan te bieden door mensenrechten op zodanig grote schaal te schenden, dat NGO's er niet meer kunnen en willen werken. Dat in het bestreden arrest wordt bedoeld dat de situatie in Afghanistan niet overwegend te wijten zou zijn aan de taliban noch aan de buitenlandse regeringen en internationale instellingen voor wat betreft de aan Afghanistan opgelegde sancties, kan volgens verzoeker niet uit het bestreden arrest worden afgeleid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou volgens verzoeker wel van hem vereisen dat hij een specifieke actor aanduidt die overwegend of als enige verantwoordelijk kan worden gesteld voor de situatie in Afghanistan opdat er sprake kan zijn van nood aan internationale bescherming.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, herhaalt verzoeker dat de motivering manifest onjuist is en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet tot het besluit kon komen dat hij niet in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen, nu aangenomen werd dat zijn familieleden in Afghanistan zelf al niet in staat zijn om in hun eigen elementaire levensbehoeften te voorzien zonder de financiële steun van verzoeker en zijn broers in België.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

19. In het eerste middelonderdeel acht verzoeker de aangevoerde bepalingen geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijkomende voorwaarden zou toevoegen aan de voorwaarde dat de algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden.

Verzoeker betwist niet de stelling in het bestreden arrest in randnummer 2.5.6.12. dat “de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden”, en dat aldus slechts sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond.

Volgens verzoeker worden in het bestreden arrest echter ten onrechte de voorwaarden toegevoegd dat het om opzettelijke gedragingen van één

of meerdere actoren moet gaan en dat het doel van het handelen of het nalaten van die actor het verslechteren van de humanitaire situatie moet zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt, in navolging van de verwerende partij, vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt daarbij “dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is”, en stelt dat “[d]e huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan (...) het gevolg (is) van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren”.

Het middelonderdeel berust aldus op een foutieve lezing van het bestreden arrest. Net door aan te geven dat de oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie “multidimensionaal” zijn en het gevolg zijn van “een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren”, benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden niet “overwegend” veroorzaakt zijn door één van “de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt louter vast dat de precaire humanitaire situatie niet overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van “een actor in de zin van artikel 48/5, §1, van de vreemdelingenwet”. Hij vereist geenszins dat de humanitaire omstandigheden overwegend de verantwoordelijkheid moeten zijn van één enkele specifieke actor. Voorts dient benadrukt dat nagaan of de precaire humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van een actor een feitelijke

beoordeling is die niet vatbaar is voor cassatie door de Raad van State. Anders dan hetgeen verzoeker meent, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening met de (economische) sancties opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen. Hij oordeelt evenwel dat deze gericht zijn tegen het regime en individuele talibanleden en dat deze sancties op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking viseren. De Raad geeft daarbij aan dat dit niet wegneemt dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen, die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt echter vast dat er in hoofde van de buitenlandse regeringen en internationale instellingen geen sprake is van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek gericht is tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen somt bijkomend de verschillen op tussen de situatie in Afghanistan en de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi*, waarbij hij er onder meer op wijst dat “[h]et grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *Sufi en Elmi* wel het geval was” en dat “[e]en ander groot verschil met de situatie die in het arrest *Sufi en Elmi* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle”, terwijl “in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing [is] die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel (...) is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd”.

Het middelonderdeel berust eveneens op een foute lezing van het arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met gedragingen van de taliban of de buitenlandse regeringen en internationale instellingen die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers treffen. Net door aan te geven dat er sprake is van “een multidimensionale crisis”

benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de preciaire humanitaire situatie niet “overwegend” veroorzaakt is door een actor in de zin van artikel 48/5, §1, van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet de onwettigheid aantoont van de beoordeling in het bestreden arrest dat de preciaire toestand in Afghanistan niet overwegend is veroorzaakt door de taliban of door enige andere actor zodat verzoeker zich wat die preciaire toestand betreft niet kan beroepen op artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

20. In de mate dat verzoeker de juridische juistheid van de motivering van het bestreden arrest betwist, dient te worden opgemerkt dat de juistheid van de gegeven motieven geen verband houdt met de jurisdictionele motiveringsplicht.

21. Voor het overige komt het uitsluitend aan de feitenrechter toe om te oordelen of verzoeker bij een terugkeer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Overigens blijkt uit het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na te hebben vastgesteld dat de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet vallen, in hoofddorde vaststelt dat verzoeker nalaat “aan te tonen dat [h]ij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij [h]ij niet zou kunnen voorzien in [zijn] elementaire levensbehoeften”, en dat de Raad aanstipt dat verzoekers betoog dat zijn familie in Afghanistan ondersteund wordt via geld dat zij krijgt van zijn twee broers in België, hierover niet anders doet besluiten. Verzoeker toont niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met deze beoordeling artikel 48/4 van de vreemdelingenwet schendt.

Het tweede middelonderdeel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

22. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twintig oktober tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams